

עוגת תפוחים

אנגליה

היה הייתה פעם אישה זקנה
שרצתה להכין לה עוגת תפוחים
לארוחת ערב. היה לה הרבה קמח
ומלא חמאה וגם הרבה סוכר
ותבלינים לתריסר עוגות. רק דבר
חסר היה לה: תפוחים.
אמנם היו לה שזיפים, עץ שזיף
מלא פרי אדום, עגול ויפה כפי
שרק ניתן לתאר. אבל למרות
שאפשר לעשות צימוקים מענבים,
או חמאה משמנת, עוגת תפוחים
משזיפים לא ניתן לעשות, ולא

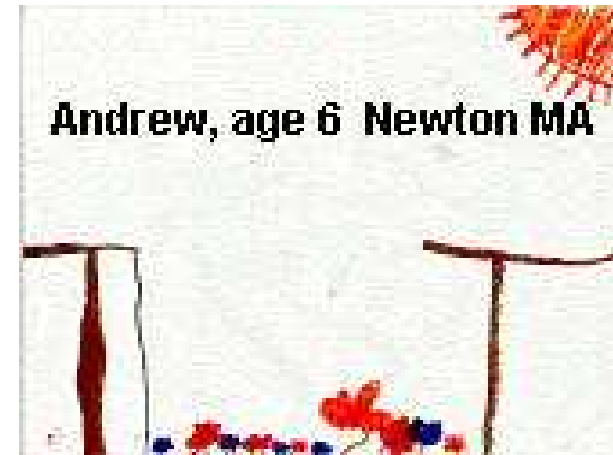
כדאי אפילו לנסות.

ככל שיותר חשבה האישה הזאת

על העוגה, כך יותר רצתה אותה.
בסוף היא התלבשה בבגדים
הטובים ביותר שלה והלכה לחפש
תפוחים.
אבל לפני שיצאה מהבית לקחה

סל ומילאה אותו בשזיפים מהעץ
שלה, כיסתה אותו בבד לבן
וחשבה: "יתכן ויש בעולם כאלה
שיש להם תפוחים אבל זקוקים
לשזיפים."

היא לא הלכה רחוק עד שהגיעה
לחוות עופות ושם טיילו תרנגולות
יפות ברווזים ואווזים, שעשו רעש

גדול ב"קוק-קוק-קוק" שלהם.
בחצר עמדה אישה צעירה
שהאכילה את העופות בגרעינים.
היא בירכה יפה את הזקנה וזו
בירכה אותה, והן התחילו מיד
לדבר כאילו הכירו זה כבר שנים
רבות.

האישה הצעירה סיפרה על
העופות שלה והזקנה סיפרה על
עוגת התפוחים ועל השזיפים
שבמקומם רצתה לקבל תפוחים.
"כשהצעירה שמעה זאת אמרה:
"הי, בעלי מאוד אוהב ריבת
שזיפים, אך לא אוכל לתת לך
במקומם אלא רק שק של נוצות,
כי אין לי תפוחים ואין לי כל דבר

וסיגליות, ורדים ולילך. אך איזו
גינה יפה הייתה זו!
הזקנה נעמדה ליד הפשפש כדי

להביט בפרחים ופתאום שמעה
איש ואישה רבים. "כותנה" אמרה
האישה. "קש" ענה האיש. "זה
לא.." "זה כן.." וכך המשיכו עד

אחר."
"אחד מרוצה טוב משניים
מאוכזבים" אמרה הזקנה. היא
שפכה את השזיפים לסינור של

האישה הצעירה, שמה את שק
הנוצות לסל שלה והמשיכה

בדרכה. היא אמרה לעצמה: "אני
לא יותר קרובה לעוגה מקודם, אך
גם לא רחוקה יותר ממנה. ובכל

אופן שק נוצות קל יותר לשאת
מאשר סל שזיפים."
היא המשיכה ללכת עד שהגיעה
לגן פרחים. היו שם שושנים

שהרגישו באישה הזקנה העומדת ליד הפשפש.

Gary, age 9 Newton, MASS

"הנה מישהי שתעזור לנו
להחליט" אמרה האישה והיא
קראה לזקנה: "סבתא טובה,
אמרי, אילו עשית כריות לכסא של

סבא היית מרפדת אותן
בכותנה?"
"לא" אמרה הזקנה.
"אמרתי לך" קרא האיש "רק בקש
צריך לרפד אותם ויש מספיק קש
במתבן."
אבל הזקנה נענעה בראשה "לא
הייתי מרפדת אותם גם בקש"
אמרה. הבעל והאישה הופתעו
מאוד ולא ידעו איך להגיב. אבל
הזקנה הושיטה להם את שק
הנוצות באומרה: "כרית נוצות
מתאימה למלך. ואני אסתפק
בכמה תפוחים או אפילו בזר
פרחים יפים מגינתכם."
לבעלי הגן לא היו תפוחים, אבל

זה הינו הך בשבילי" אמר הצעיר
"כי הצורף לא עמד בהבטחתו ולא
שלח את הטבעת שאמור היה
להכין, ואני הולך לאהובתי בידיים
ריקות."

"אז תביא לה מתנה אחרת"
אמרה הזקנה "גם אם לא תהיה
לי כבר עוגת תפוחים." והיא
הוציאה את זר הפרחים מהסל
ונתנה לו.

אורו פניו של הצעיר והוא נראה
יפה מכל אחד שהשמש האירה
אי-פעם עליו.

הוא מיד הוריד מצווארו שרשרת
זהב ונתן לאישה, ובעצמו המשיך
בדרכו כשהוא מחזיק את הזר

הם הכינו לה זר פרחים יפים
ביותר, שושנים, ורדים ולילך, הו!
איזה זר נהדר!

"תמורה טובה, וגם טוב
שהצלחתי לפייס ביניהם" חשבה
הזקנה כשהמשיכה בדרכה. היא
הלכה עכשיו בדרך ראשית ושם
פגשה איש אציל צעיר, לבוש
בבגדים יפים ביותר, שהלך לבקר
עלמה צעירה אותה אהב.

הוא היה בחור יפה אך מצחו היה
מקומט, וקצות פיו נמשכו מטה,
כאילו לא היה לו ידיד בעולם.

"יום טוב, לך, ודרך צלחה" אמרה
הזקנה תוך קידה מנומסת.
"יום טוב או רע, יפה או לאו, כל

בזהירות רבה.

האישה שמחה מאוד. "עם שרשרת זהב זו אוכל לקנות הרבה תפוחים ועוד ישאר לי לדברים אחרים" אמרה לעצמה,

כשהיא ממהרת לכוון העיר. אך לא עברה אלא צעדים בודדים כשפגשה בדרך אישה עם ילדים

שעמדו לפני הבית, עצובים ובוכים.

"מה קורה?" שאלה.

"קורה שאכלנו כבר את פרוסת הלחם האחרונה ולא נשארה לנו אף פרוטה כדי לקנות אוכל" אמרה האישה.

"אם כך" אמרה הזקנה "אני אוותר על העוגה לארוחת ערב, אבל לשכנים שלי לפחות יהיה מה לאכול." היא שמה את שרשרת הזהב לידה של האם והסתובבה בלי להמתין למילות תודה. אך לא הלכה אלא מעבר לפינת הבית כשהאם והילדים רצו אחריה והשיגו אותה בצחוק ושמחה.

באמת עץ תפוחים, מלא פירות,
כמו שעץ השזיף שלה היה מלא
שזיפים. העץ עמד לפני בית מאוד

דומה לזה שלה, ולפני הבית ישב
איש זקן וקטן.
"איזה עץ תפוחים יפה" קראה

"אין לנו הרבה כדי לתת לך
בתמורה" אמרה האם המאושרת
"אבל יש לנו כאן גור כלבים קטן.
קחי אותו והנביחות השמחות שלו
יהיו לך כתודה שלנו."
הזקנה לא יכלה לסרב להם, על כן
הכניסה את הגור לסל שלה, והוא
שכב שם בשקט גמור.
"שק נוצות תמורת סל שזיפים; זר
פרחים תמורת שק נוצות;
שרשרת זהב תמורת זר פרחים;
כלב תמורת שרשרת זהב. כל
העולם לוקח ונותן ואולי עוד אשיג
את עוגת התפוחים שלי" חשבה
כשהמשיכה בדרכה.
לא עברה צעדים רבים כשראתה

אמרה לעצמה, כשהיא אוכלת את
הפירור האחרון של העוגה.
וכמה היא טעמה לה!

האישה, כשהגיעה קרוב לבית.
"אכן כך" ענה האיש "רק שעץ
תפוחים אינו חבר טוב לאדם
שמזדקן. הייתי מעדיף שתהיה לי
חיית מחמד, אפילו איזה כלב קטן
שהיה נובח לי על המפתן."
"הו-הו" נבח הכלב מהסל של
הזקנה, ותוך זמן פחות מזה
שדרוש כדי לקרוא את הסיפור
הוא נבח כבר על מפתן ביתו של
הזקן, והאישה הזקנה הלכה
הביתה עם סל מלא תפוחים על
זרועה.
"אם תשתדל מאוד ותקדיש לכך
מספיק זמן, בסופו של דבר יהיו
לך עוגת תפוחים לארוחת ערב"